

Дніпро, Дніпро! Ти покохав,  
Як матір, Україну,  
Ти рідним братом и став  
І другом до загину.

Давно колись, в часи війни,  
Гуляв ти з козаками,  
Носив на плечах їх човни,  
Ховав очеретами.

Але думки летять в віки,  
У час походів княжих —  
Хіба ж не ти встеляв шляхи  
Єдвабом, шовком вражим?

Хто ж чеше кучері твої  
І мед-вином частує?  
Хто сріблом пояс тобі тче  
І золотом гаптує?

Вітри розчісують тебе,  
Річки вином частують,  
Русалки пояс тобі тчуть  
І золотом гаптують.

Дніпро! Хто бачив раз тебе,  
Не зможе вже забути.  
Ти наче вільний, як орел,  
В кайдани не закутий.

Ти тихо в день ясний пливеш,  
Заглиблений в минуле,  
І сумно згадуєш про тих,  
Що вже давно поснули.

На кого ж думкою куєш  
У кузні свою зброю?  
Крилаті іскри золоті  
Кого зовуть до бою?

Чому ти часом в день ясний  
Кувати перестанеш?  
Чому насупишся, як сич,  
Темніший ночі станеш?

І хвилі буйні поженеш,  
Неначе чорні коні,  
На сірі скелі й береги,  
На греблі-перепони?

Та все ж розіб'ються вони  
В боях нерівних, лютих,  
І знов застогнеш тяжко ти,  
І знов невільник скутий.

Та в ранній час весни, коли  
Все в світі хоче жити,  
Немає сили і тобі  
Конати і тужити.

І знов, могучий, кличеш ти  
Боротися за волю,  
І хвилі вже твої летять,  
Гудуть, ревуть по полю.

І ти вже, сивий, не Дніпро,  
А ціле буйне море!  
Лише твої тепер степи,  
Поля, ліси і гори.

Невільник, вбогий вчора ще,  
Сьогодні — цар розкутий...  
Дніпро! Хто бачив раз тебе,  
Не в силі вже забути.

Коли збагне думки твої  
Рибалка в час вечірній,  
Уже до смерті стане він  
Тобі товариш вірний.